

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **Brněnská správcovská a.s.** se sídlem Vinařská 460/3, Brno, zastoupeného JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, v řízení o žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2007, č.j. 19001/07-1200-700681,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 23. 11. 2007, č.j. 19001/07-1200-700681, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku žalobci prostřednictvím JUDr. Ing. Tomáše Matouška, advokáta se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, náklady řízení v částce 24.292,40 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu Brno III ze dne 14. 3. 2006, č.j. 52678/06/290512/6419 tak, že dodatečně vyměřená daň za část

zdaňovacího období od 26. 4. 2004 do 31. 12. 2004 se mění z částky 196.280,- Kč na částku 449.120,- Kč.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného zejména vyplývá, že správce daně vyzval žalobce podle ust. § 16 a § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen d.ř.) k předložení veškerých důkazních prostředků k prokázání správnosti účetnictví a údajů uvedených v přiznání k dani z příjmů právnických osob za část zdaňovacího období 2004, a to předložením hlavní knihy a účetního deníku, výpisů z účtů, pokladního deníku, inventury k 31. 12. 2004, veškerých smluv (leasingových, nájemních, kupních), faktur vydaných, faktur přijatých, pokladních dokladů, evidence majetku, záznamní povinnosti za období III. a IV. čtvrtletí 2004, skladové evidence, výdejek, příjemek, dodacích listů, mzdové evidence. K této výzvě žalobce doložil pokladní doklady, bankovní výpisy, vydané a přijaté faktury, záznamní povinnosti a hlavní knihy za část roku 2004 a 1. čtvrtletí roku 2005. Inventuru ke dni 31. 12. 2004, smlouvy, skladovou evidenci, výdejky, příjemky, dodací listy a mzdovou evidenci žalobce nepředložil.

Dále se žalovaný v rozhodnutí zabývá jednotlivými body Zprávy o daňové kontrole.

V části III. výsledku kontroly za zdaňovací období 2004 (dále jen výsledek kontroly), na straně 2 a 3, bod 2 je uvedeno, že žalobce zaúčtoval za prodej skladu ke dni 30. 6. 2004 podle inventury fakturu č. 2004075992, označenou FPSK 24 od dodavatele H. S. (DIČ: CZ6359271919) v částce 541.639,- Kč (z toho DPH činí 45.219,- Kč).

Žalobce byl vyzván k předložení skladové evidence za období roku 2004 (bod č. 1) a dále k tomu, aby k přijaté faktuře označené FPSK 24 od dodavatele H. S. za prodej skladu v částce 541 639 Kč prokázal, že se jednalo o náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, že zdanitelné plnění bylo přijato a bylo použito při podnikání, a to např. skladovou evidenci, doložením přepravy zboží a kde bylo zboží uskladněno (bod 13). Na výzvu žalobce k inventarizaci skladu k 31.12.2004 přiložil inventurní soupis zboží. Dále je v odpovědi uvedeno, že při účtování zásob do 31.8.2005 byl používán způsob B, tj. účtování přímo na účet 504 při nákupu zboží a na konci roku vyúčtování podle inventarizace zásob do stavu skladu a že při předání účetnictví nebyla předána žádná skladová evidence, jelikož ve skladu fungoval pouze modul fakturace. Dále je uvedeno, že při zadávání počátečních zůstatků nebyl na účtech 131 a 132 žádný zůstatek a vše bylo zaúčtováno přímo na účet 504 podle způsobu B, a že při převzetí účetnictví byl zahájen způsob účtování A na účty 131 a 132, avšak nebyla nastavena skladová evidence, a proto bylo nutno zúčtovat prodej zboží na účet 504 výpočtem podle tržeb na účtu 604 a podle stavu skladu k 31.12.2004 interními doklady INTD 1 až 4 a zachovat tak původní účtování zásob způsobem 3.

K tomuto žalovaný v rozhodnutí uvedl, že z inventurního soupisu k 30. 6. 2004 předloženého žalobcem, není patrné, které společnosti se tento soupis zboží týká. Žalobce požadovanou skladovou evidenci správci daně nedoložil, a tudíž neprokázal existenci fakturovaného zboží. Z tohoto důvodu žalovaný potvrdil oprávněnost zvýšení základu daně o částku 496.420,- Kč.

V části III. výsledku kontroly na straně 4, bod 4 je uvedeno, že žalobce zaúčtoval za prefakturaci osobních nákladů za 3 a 4. kvartál 2004 přijatou fakturu označenou FPPE 24 od dodavatele H. S. v částce 973.970,- Kč (bez DPH).

Žalobce byl vyzván k prokázání, že se jednalo o náklady ve smyslu ust. § 24 zákona č. 586/1992, Sb, o daních z příjmu (dále jen ZDP). tj. o jaké zaměstnance se jednalo, kdy, kde a jakou pracovní činnost tito zaměstnanci pro žalobce vykonávali. Žalobce byl také vyzván k předložení veškerých smluv.

V odpovědi žalobce uvedl, že se jedná o přefakturaci osobních nákladů podle účetní evidence H. S. Práce byly vykonávány pro žalobce od 1. 7. 2004. Pracovní smlouvy, mzdová agenda zaměstnanců včetně výpočtů mezd a odvodů je ve firmě H. S.

I v rámci doplňovacího řízení podle ust. § 48 odst. 6 d.ř. byl žalobce vyzván k prokázání oprávněnosti přefakturace nákladů vzniklých u firmy H. S.

K tomuto žalovaný dále uvedl, že žalobce žádnou smlouvu o přefakturaci mzdových nákladů mezi ním a firmou H. S. nedoložil, a proto neprokázal, že se jednalo o náklady podle ust. § 24 ZDP. Z těchto důvodů žalovaný upravil celý základ daně o celou přefakturovanou částku, tj. o 973.970,- Kč (správce daně zvýšil základ daně pouze o 143.159,- Kč).

V části III. výsledku kontroly na straně 4-6, bod 5 je uvedeno, že žalobce zaúčtoval za přefakturaci provozních nákladů za čtvrté čtvrtletí 2004 fakturu označenou FPRE 23 od dodavatele H. S. v částce 348.977,- Kč (z toho DPH činí 46.067,20 Kč.).

Žalobce byl vyzván k prokázání toho, že se jednalo o náklady ve smyslu ust. § 24 ZDP, tj. jejich doložení např. smlouvou s přesnou identifikací a rozpisem nákladů.

K této výzvě žalobce odpověděl, že se jednalo o přefakturaci nákladů spojených s činností společnosti HTP Holding, s.r.o., poskytovaných dodavatelsky firmou H. S. Náklady se sestávaly z pronájmu skladů a kanceláří, provozu telefonů a ostatních provozních nákladů podle nájemních smluv H. S.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že žalobce doložil nájemní smlouvu č. HS/NJ/2003/06 o nájmu a podnájmu nebytových prostor ze dne 12. 6. 2003, uzavřenou mezi společností WINSTON International a.s., Hudcova 78b, Brno (pronajímatel) a H. S. (nájemcem), doplněnou Dodatkem č. 1, který se týká změny subjektu pronajímatele ze společnosti WINSTON International a.s. na společnost ABILITY HOUSE, s.r.o. a Dodatkem č. 1, který se týká změny placení nájemného. Nájemní smlouvu č. HS/PRJ2003/04 o nájmu a podnájmu prostor — ploch ze dne 30. 7. 2003, uzavřená mezi společností WINSTON International a.s., Hudcova 78b, Brno (pronajímatel) a H. S. (nájemcem). Smlouvu č. HS/TL/2003/07 o poskytování služeb ze dne 30. 6. 2003, uzavřenou mezi společností WINSTON International a.s., Hudcova 78b, Brno (dodavatel) a H. S. (odběratel), doplněnou Přílohou č. 1, týkající se propočtu ceny služeb.

Žalobce tedy k výzvě předložil smlouvy, uzavřené mezi společností WINSTON International a.s., Hudcova 78b, Brno a S. H., přičemž však nepředložil žádnou smlouvu, která byla uzavřena mezi ním a H. S.

V rámci doplňovacího řízení ve smyslu ust. § 48 odst. 6 d.ř. byl žalobce vyzván k prokázání oprávněnosti přefakturace nákladů, vzniklých u firmy H. S. Žalobce žádnou smlouvu o přefakturaci mezi ním a H. S. nedoložil, neprokázal tak, že se jednalo o náklady ve smyslu ust. § 24 ZDP. Z těchto důvodů žalovaný základ daně zvýšil o celou přefakturovanou částku, tj. o 302.909,49 Kč.

V části III. výsledku kontroly na straně 6 a 7, bod 6 je uvedeno, že žalobce zaúčtoval za přefakturaci nákladů za IV. čtvrtletí přijatou fakturu označenou FPRE 5 od dodavatele H. S. v částce 155.336,- Kč (z toho DPH činí 21.589,- Kč).

Žalobce byl vyzván k prokázání toho, že se jednalo o náklady ve smyslu ust. § 24 ZDP, tj. k doložení smlouvy o pronájmu, leasingové smlouvy a přesné identifikaci předmětů nájmu. V odpovědi žalobce uvedl, že se jedná o přefakturaci nákladů spojených s činností společnosti HTP Holding s.r.o., poskytovaných dodavatelsky firmou H. S. Náklady sestávaly z pronájmu skladů a kanceláří, provozu telefonů a ostatních provozních nákladů podle nájemních smluv H. S. Dále uvedl, že faktury od společnosti ABILITY HOUSE s.r.o. souvisí s nájemní smlouvou, která byla uzavřena se společností H. S. Pronájem skladových prostor včetně služeb byl dohodou převeden na žalobce, který předmět nájmu využíval ke své obchodní činnosti. V příloze předložil kopii nájemní smlouvy s ABILITY HOUSE, přičemž písemné dodatky do konce roku 2004 nebyly uzavřeny.

K tomu žalovaný uvedl, že žalobce žádnou smlouvu o podnájmu a ani smlouvu o přefakturaci nákladů mezi ním a H. S. nedoložil, a tudíž neprokázal, že se jednalo o výdaje ve smyslu ust. § 24 ZDP. Z těchto důvodů žalovaný zvýšil základ daně o celou přefakturovanou částku, tj. o 133.747,37 Kč.

V části III. výsledku kontroly na straně 7, bod 8 je uvedeno, že žalobce zaúčtoval dokladem POZU 2 na účet 504.001 prodané zboží k 1. 9. 2004 v částce 1.632.361,91 Kč a na účet 604.001 tržbu za zboží k 1. 9. 2004 v částce 1.476.994,30 Kč.

Žalobce byl vyzván k prokázání oprávněnosti zaúčtování dokladu POZU 2 v částce 1.632.361,91 Kč na účet 504.001 dne 1. 9. 2004, a to zejména předložením účetnictví za období od vzniku žalobce od 26. 4. 2004 do 31. 8. 2004. K výzvě žalobce odpověděl, že zůstatek zboží ve výši 362.876,10 Kč ke dni 31. 12. 2005 byl ověřen fyzickou inventarizací, což je doloženo inventarizací skladu ke dni 31. 12. 2004 a inventurním soupisem zboží. Žalobce dále uvedl, že na účtu 131 001 se v období od září do prosince účtovaly dodavatelské faktury za zboží a účetně příjem na sklad na účet 132 000. Ze skladu byl na účet 504 zúčtován prodej ve výši 1.856.204,09 Kč podle vystavených účetních dokladů a počáteční zůstatek účtu 504 ve výši 1.632.361,91 Kč a zálohová faktura ve výši 219.047,61 Kč, což činí celkem částku 3.707.613,61 Kč. Vzhledem k chybnému zaúčtování zálohové faktury má být na účtu 504 zúčtována částka 3.488.566,- Kč. Žalobce nepředložil účetnictví za období od 26. 4. 2004 do 31. 8. 2004.

Žalobce byl dále vyzván k prokázání a doložení rozdílu v tržbách a zásobách zboží, kdy bylo zboží uvedené v inventuře k 31. 12. 2004 prodáno a k doložení výpočtu zaúčtování prodeje zboží na účet 504.001.

Ze shromážděných dokladů bylo zjištěno, že žádné zboží nebylo ke dni 1. 9. 2004 prodáno se slevou oproti ceně pořízení, tzn. že rozdíl ve výši 155.367,61 Kč, vzniklý zaúčtováním prodaného zboží na účet 504 ve výši 1.632.362,- Kč a tržeb za zboží zaúčtované na účet 604 v částce 1.476.994,- Kč, nebyl prokázán.

Žalobce tedy účetnictví požadované správcem daně za předmětné období od 26. 4. 2004 do 31. 8. 2004 nepředložil a ani nedoložil rozdíl v tržbách a zásobách zboží ve výši 155.367,61 Kč. Z tohoto důvodu žalovaný potvrdil zvýšení základu daně.

V rozhodnutí je dále uvedeno, že jednatel žalobce k otázce správce daně nedokázal blížeji identifikovat svědka Ing. Ch., tj. jeho křestní jméno, bydliště či sídlo. K další otázce správce daně, zda může jednatel žalobce sdělit, jaké důkazní prostředky či nové skutečnosti mají přinést výsledky jím navrhovaných svědků v návaznosti na prováděné daňové řízení, tento uvedl, že by paní S. mohla podat vysvětlení k chybějícím dokladům.

V řízení byl také proveden výslech svědka H. S. Tato na otázku správce daně, zda vystavila společnosti HTP Holding, s.r.o. fakturu na přefakturaci provozních nákladů za 4. kvartál 2004 v částce 348.977,- Kč, fakturu na přefakturaci nákladů za 3. kvartál 2004 v částce 155.336,- Kč, fakturu na prodej skladu podle inventury v částce 541.639,- Kč a zda může uvést nějaké skutečnosti nebo doložit další doklady k fakturovaným nákladům odpověděla, že žádné další doklady nemá. Na otázku správce daně, zda se může vyjádřit k účetnictví za dobu, kdy byla jednatelkou společnosti HTP Holding, s.r.o. a proč nebylo předáno novému jednatele, svědkyně odpověděla, že se domnívá, že účetnictví předáno bylo. Výslechu se zúčastnil i zástupce žalobce, který svědkyni položil otázku, jakým způsobem může doložit, že fakturované náklady byly použity na činnost prováděnou pro společnost HTP Holding, s.r.o. Na takto položenou otázku svědkyně odpověděla, že neví, nedokáže odpovědět a že tuto otázku musí zkonzultovat se svým daňovým poradcem.

Žalovaný neshledal důvod pro opakování výpovědi H. S. a svědecká výpověď svědka Ing. Ch. nemohla být provedena, protože sám žalobce blížeji svědka nezná a ani není schopen jej identifikovat.

Žalovaný závěrem uvedl, že správcem daně byla žalobci v doplňovacím řízení dána možnost předložit další důkazní prostředky k prokázání předmětných výdajů. Žalobci byla v rámci tohoto řízení doručena výzva k dokazování. Žalobce dvakrát požádal o prodloužení lhůty ke splnění výzvy, čemuž správce daně opakovaně vyhověl. Žalobce však ani v prodloužené lhůtě žádné důkazy nepředložil. Správce daně také opakovaně předvolal žalobce k daňovému řízení, čehož tento rovněž nevyužil.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí správce daně i žalovaného.

Žalobce namítal, že nebyl seznámen s odlišným právním posouzením ze strany žalovaného. Takovým postupem mu byla odepřena možnost bránit se proti novému právnímu posouzení a vznést argumenty takové závěry vylučující. Takovým postupem bylo porušeno právo žalobce na součinnost (§ 2 odst. 9 d.ř.).

Žalobce dále uvedl, že předložil důkazní prostředky, které měl k dispozici, současně navrhl i další důkazní prostředky, kterými byly návrhy na výslech svědků a předložení dokladů a účetnictví ze strany navrhovaných subjektů, které předmětné daňové doklady vystavovaly. Především žalobce zdůraznil nutnost předložení účetnictví daňového subjektu H. S. Žalovaný se však spokojil pouze se svědeckou výpovědí p. H. S. ze dne 18. 5. 2006, ve které tato uvedla, že žádné další doklady nemá a že část účetnictví byla ztracena. Svědkyně rovněž uvedla, že fakturováno bylo zboží, které bylo opravdu fyzicky na skladě, čímž potvrdila existenci zboží. Výpovědi Ing. Ch. pak mohlo dojít k upřesnění otázky, kdo zajišťoval vedení účetnictví pro H. S.

Žalobce dále v odpovědi na výzvu ze dne 28. 11. 2007 popsal způsob účtování zásob, vysvětlil, proč nebyla předána při předání účetnictví skladová evidence s odůvodněním, že fungoval pouze modul fakturace, podrobně poté byl odůvodněn způsob účtování zásob.

Žalobce dále namítal, že je nesprávný závěr žalovaného, že z předloženého inventurního soupisu není patrné, které společnosti se týká. Žalobce navrhl, aby ve věci existence fakturovaného zboží byla vyslechnuta H. S.

Žalobce dále uvedl, že v rozhodnutí žalovaného se opakovaně objevuje, že nebyla předložena inventura ke dni 31. 12. 2004. K tomu žalobce uvedl, že inventura je proces, a proto ji nelze předložit. Průkazným účetním záznamem, který provedení inventury prokazuje, jsou ve smyslu 30 odst. 2 zákona o účetnictví inventurní soupisy. Žalobce takové průkazné účetní záznamy předložil. I přes tuto skutečnost žalovaný jako jeden z důvodů neuznání řešených nákladů uvádí nepředložení inventarizací, tedy zcela jednoznačně zjištění, které nemá oporu ve spise.

Dalším důvodem pro neuznání nákladů bylo nepředložení skladové evidence. K tomu žalobce uvedl, že skladovou evidenci zákon o účetnictví a ani jiný daňový zákon nezná. Objevuje se pouze v účetních standardech pro podnikatele, kde je však podle žalobce rozpor mezi čl. 4.3.1. a čl. 4.3.3. Správce daně se tedy opírá nejen o nezávazný právní předpis, ale i o pomůcku vnitřně rozpornou.

Žalovaný rovněž neuznal žalobcem přijatou fakturu od dodavatele H. S. za přefakturaci osobních nákladů za 3. a 4. čtvrtletí 2004 a upravil základ daně celou přefakturovanou částku, tj. o 973.970,- Kč. Žalobce zde namítal, že nebyl seznámen s odlišným právním posouzením a nebyla mu dána možnost proti novému posouzení vznést argumenty či navrhnout důkazy tyto závěry vylučující. Navrhl provedení svědecké výpovědi H. S., případně zaměstnanců H. S.

Žalovaný dále v rozhodnutí posuzuje přijatou fakturu označenou FPŘE 23 od dodavatele H. S. v částce 348.977,- Kč za přefakturaci provozních nákladů spojených s činností HTP holding, s.r.o., poskytovaných dodavatelsky firmou H. S. za pronájem skladů a kanceláří, provoz telefonů a ostatních provozních nákladů podle nájemních smluv H. S., kdy byly doloženy přílohy k fakturám s rozpisem a identifikace nákladů. Mimo jiné byly předloženy i smlouvy mezi spol. WINSTON International a.s. a H. S. Žalobce zde rovněž namítal, že nebyl seznámen s odlišným právním posouzením. Správce daně ani neprovedl navrhovaný výslech, a proto byla značně snížena možnost prokázání existence ústní smlouvy.

Žalovaný dále v rozhodnutí posuzuje přijatou fakturu, označenou FPŘE 5 od dodavatele H. S., a to ve věci nájmu a podnájmu nebytových prostor. Doloženy byly nájemní smlouvy, a to mezi pronajímatelem spol. WINSTON International a.s. a H. S. Základ daně žalovaný upravil o celou přefakturovanou částku, tj., o 133.747,37 Kč. Žalobce zde namítal, že bylo porušeno jeho právo na součinnost a navrhl provedení výpovědi H. S.

Žalobce dále namítal, že důkazní řízení bylo v posuzované věci nedostatečné, rozhodnuto bylo na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný rovněž neprovedl žalobcem navržený výslech svědků potřebných ke zjištění stavu věci. Žalobce v tomto směru konkretizoval tak, že ze spisu vyplývá, že na výzvu ze dne 17. 10. 2005 bylo reagováno dne 28. 11. 2005. Bylo podáno dostačující vysvětlení mimo jiné i k fakturám přijatým od dodavatele H. S. Byly doloženy přílohy k fakturám s rozpisem a identifikací nákladů. Jednalo se o fakturaci nákladů

spojených s činností žalobce, které byly poskytnuty od dodavatelky H. S. Jednalo se o pronájem skladů a kanceláří, provoz telefonů a ostatní provozní náklady.

Žalobce dále namítal, že pokud se jedná o nevyslechnutí Ing. L. Ch., je zdůvodnění žalobce na str. 10 druhý odst. přinejmenším více než formalistické. V podání žalobce bylo uvedeno, že se jedná o daňového poradce Ing. Ch. Lze se tedy domnívat, že se jedná o Ing. L. Ch., daňového poradce, bytem O. 558, L., což je správci daně z jeho činnosti i z evidence Komory daňových poradců ČR známé, neboť jiný daňový poradce s tímto jménem v seznamech, ani v činnosti se správcem daně, nefiguruje.

Žalobce tedy navrhl provedení výslechu H. S. ve věci poskytnutí informací k vedení účetnictví. Poté Ing. L. Ch., za předpokladu, že bude zproštěn H. S. mlčenlivosti, a to ve věci vedení účetnictví H. S. a za účelem objasnění obchodně závazkových vztahů. Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného na potřebnost výslechu svědků, protože výsledkem svědků by mohlo dojít k vyjasnění sporných bodů.

Podle názoru žalobce také v předmětné věci vydal žalovaný výzvy, o kterých bylo jasné, že nejsou splnitelné. Žalovaný měl konkretizovat výzvy tak, aby z nich bylo patrné, zda a které předepsané evidence může žalobce předložit v rekonstruované podobě, případně jaké jiné důkazy by mohly doklady nahradit. Správce daně měl rovněž umožnit prokazování rozhodných skutečností náhradním způsobem v případě dokladů, které měla prokazatelně v držení jiná osoba, tj. p. H. S., popř. její daňový poradce Ing. Ch.

Žalobce dále namítal i procesní pochybení žalovaného. V posuzovaném případě žalovaný nemá možnost zpětného postoupení odvolání správnímu orgánu I. stupně, jak tomu bylo v posuzovaném případě. K použití výzvy podle § 43 je ve smyslu ust. § 50 odst. 4 oprávněn pouze žalovaný a nikoliv správní orgán I. stupně. Doplnovací řízení provedené správcem daně je z tohoto důvodu nezákonné.

Žalobce dále namítal, že projednání kontroly zachycené protokolem správce daně, č.j. 39671/06/290931/4342, ze dne 24. 2. 2006 bylo přinejmenším ryze formální a s projednáním nemělo nic společného. Průběh jednání je však zachycen pouze jednou větou, a to ve vyjádření zástupce daňového subjektu: „Souhlasím s uvedeným ve zprávách“. J. G. nebyla oprávněna za zástupce při daňové kontrole vystupovat. Její plná moc pro rozpor se zájmy zastoupeného (žalobce), pak byla omezena toliko na vyměřovací řízení. Rozpor se zájmy žalobce byl dán tím, že se jednalo o externí účetní firmu se zájmem na co nejrychlejším ukončení daňové kontroly. Přijetím plné moci externí účetní pak došlo i k porušení ust. § 11 odst. 1 a 3 d.ř., což má být správci daně známo z jeho úřední činnosti.

Žalobce dále upozornil i na protokol ze dne 3. 3. 2006, č.j. 47117/06/290931/4342, kdy hlavním předmětem jednání je: „Oprava zprávy o provedené kontrole ... na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004. Tento institut však d.ř. nezná, a proto jeho použití správcem daně je v rozporu nejen se zásadou zákonnosti, ale i v rozporu s čl. 2 odst. 2 LZPS.“

Pokud se týká samotného zahájení kontroly, tak z protokolu, č.j. 05/290931/4342, ze dne 3. 8. 2005 je zřejmé, že celý její následný průběh byl v rozporu s 4 odst. 12 d.ř. J. G., která byla považována správcem daně za zástupce žalobce, výslovně do protokolu uvedla, že fakticky firma sídlí v Lihovaru v Křižanově, tedy oznámila změnu sídla. Sídlo právnické osoby je definováno v § 19 c) odst. 2 občanského zákoníku, ne jako formální adresa, ale jako

místo, kde je umístěna správa právnické osoby a kde se veřejnost může s právnickou osobou stýkat. Úkony správce daně tedy byly nad rámec jeho kompetencí dle 4 odst. 12 d.ř. odst. 16 d.ř., neboť se nejednalo o úkony neodkladné.

Žalovaný ve svém vyjádření zejména uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Opakovaně zdůraznil, že svědecká výpověď Ing. Ch. nemohla být provedena, neboť správce daně tohoto svědka neznal, resp. jej ani nebyl schopen identifikovat. V rámci doplnění řízení byla žalobci dána možnost předložit další důkazní prostředky, resp. seznámit se s doplněným řízením a k takto doplněnému řízení se vyjádřit. Je také nesporné, že žalobce měl doložit inventarizaci, což vyplývá ze zákona o účetnictví. Měl tedy doložit skladovou evidenci, přičemž tento tuto svou povinnost nesplnil. V inventurním soupise k dni 30. 6. 2004 pak není uveden název, sídlo společnosti, které se má inventurní soupis týkat. Rovněž byl žalobce v daňovém řízení zcela oprávněně zastoupen J. G.

Žalobce podal ve věci repliku. V replice zejména napadal nesprávný postup žalovaného ve věci doplnění odvolání. Navrhl provedení svědeckých výpovědí H. S., Ing. L. Ch. a zaměstnanců H. S.

Žalobce při jednání zejména uvedl, že při zahájení daňové kontroly nebylo postupováno v souladu s nálezem Ústavního soudu I. US 1835/07, protože žalobci při jejím zahájení nebyly sděleny konkrétní pochybnosti. K publikaci předmětného rozhodnutí Ústavního soudu došlo až po podání žaloby, proto tato argumentace nemohla být v žalobě vznesena. Výsledek řízení nelze z tohoto důvodu považovat za zákonný.

Žalobce při jednání dále poukázal na skutečnosti, které zjistil při nahlížení do neveřejné části spisu, což mu bylo umožněno až v řízení před soudem. Žalobce zde odkázal na dopis FÚ Brno III žalovanému ze dne 13. 11. 2006 a na doplnění předkládací zprávy k odvolání, kde je vysvětleno, z jakých důvodů finanční úřad neuznal převážnou část osobních nákladů překalkulovaných H. S. Náklady byly uznány, protože se podle doložených mzdových evidencí jednalo o odpracovanou dobu pro společnost HTP holding (dřívější obchodní firma žalobce). Žalobce zde rovněž odkázal na dokument ze dne 14. 8. 2007 (neveřejná část spisu), kde je uvedeno, že správce daně získal dokumenty, týkající se osobních nákladů přímo od H. S. a že H. S. podklady finančnímu úřadu předala. Podle názoru žalobce mzdové doklady, předložené H. S. jsou důkazem, že tyto náklady žaloby byly oprávněné. Argumentace žalovaného, že žalobce nedoložil podklady, je pak zcela formalistická. Z předkládací zprávy správce daně pak vyplývá, že svědek Ch. nebyl vyslechnut proto, že výslech svědka nic nového nepřinese a nikoliv z důvodu jeho nedostatečné identifikace, jak v rozhodnutí uváděl žalovaný. Takový přístup znamená nepřipustnou předběžnou eliminaci důkazů. Výslech svědkyně H. S. pak nebyl zcela dostatečný, neboť tato na některé otázky vůbec neodpověděla. Správce daně měl využít donucovacích prostředků a přimět svědkyni k výpovědi. Z výpovědi však vyplynulo, že potvrdila existenci fakturovaného zboží, stejně jako provádění prací pro žalobce. Závěrem žalobce uvedl, že z listiny ze dne 5. 12. 2006 (dopis žalovaného FÚ Brno III) vyplývá, že v posuzované věci došlo k jednání mezi pracovníky FÚ a žalovaného. Takový postup nevyplývá z žádných právních předpisů a je porušením zásady, na které by mělo být stavěno odvolací řízení.

Žalovaný u jednání zejména odkázal na rozhodnutí a vyjádření k žalobě a obdobně i argumentoval. Pokud se jedná o zahájení daňové kontroly v rozporu s předmětným rozhodnutím Ústavního soudu, tak odkázal na judikaturu NSS, která se touto situací zabývá. Navrhl zamítnutí žaloby.

Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2010, č.j. 30 Ca 24/2008-64 byla žaloba zamítnuta. Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost. Rozsudkem NSS ze dne 28. 7. 2011., č.j. 7 Afs 77/2010-112 byl rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

V rozsudku NSS je zejména uvedeno: „V prvním stížním bodě stěžovatel namítal, že nebyl odvolacím orgánem seznámen s jiným právním hodnocením důkazů, a proto mělo být v důsledku této vady rozhodnutí finančního ředitelství zrušeno.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že dospěje-li odvolací orgán po doplnění dokazování (§ 50 odst. 3 ZSDP) k jinému právnímu posouzení, než ze kterého vyšel správce daně, seznámí s takovým posouzením řádně a včas daňový subjekt. Ten poté v souladu s ustanovením § 48 odst. 7 téhož zákona může ještě v průběhu odvolacího řízení doplňovat a pozměňovat údaje odvolání, formulovat nové námitky, případně doplnit, předložit nebo navrhnout další důkazní prostředky, jež by novou právní kvalifikaci případně vyloučily. Nerespektuje-li odvolací orgán takový postup, porušuje zásadu dvojinstančnosti (viz rozsudek ze dne 27. 5. 2005, č. j. 4 Afs 34/2003-74, dostupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud obsahově totožnou žalobní námitku posoudil tak, že vzhledem k tomu, že stěžovateli bylo dne 28. 3. 2007 doručeno předvolání podle ust. § 29 odst. 1 ZSDP a ten se k finančnímu úřadu nedostavil, nelze finančním orgánům přičítat k tíži, že stěžovatel nevyužil své možnosti se k věci vyjádřit, a tudíž nelze považovat za důvodnou jeho námitku, že by mu nebyla dána možnost se seznámit s odlišným právním posouzením a vznést argumenty či navrhnout důkazy takový závěr vylučující. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je však tento závěr nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud vůbec nezabýval tím, za jakým účelem byl stěžovatel předvolán a zda v této fázi odvolacího řízení jej vůbec mohl finanční úřad seznámit s odlišným právním posouzením odvolacího orgánu. Je třeba zdůraznit, že stěžovatel podal odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, kterým mu byla doměřena daň z příjmů právnických osob za část zdaňovacího období roku 2004, dne 21. 3. 2006 a poté odvolací orgán postupem podle ust. § 50 odst. 3 ZSDP rozsáhlým způsobem doplňoval výsledky daňového řízení, mimo jiné za součinnosti finančního úřadu. Předvolání finančního úřadu k jednání, na němž postavil krajský soud svou argumentaci, je jen jedním z mnoha vedle toho, že ústní jednání se stěžovatelem vedl i odvolací orgán sám. Jedná se tedy v podstatě o nahodilý výběr, protože stejně tak dobře mohlo být poukazováno např. na předvolání ze dne 19. 3. 2007, 1. 4. 2007 či 4. 6. 2007.

Stížní námitkou, že napadené správní rozhodnutí neobsahuje srozumitelné vysvětlení toho, proč finančního ředitelství rozhodlo v neprospěch stěžovatele, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, protože nebyla obsažena v žalobě. Z tohoto důvodu je ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s.ř.s. nepřípustná, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Dále stěžovatel namítal porušení zásady dvojinstančnosti daňového řízení, protože pracovníci finančního úřadu byli pozváni k projednání věci u odvolacího orgánu, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2006, č. j. 2 Afs 143/2004-105.

V dané věci odvolací orgán po předložení spisu finančního úřadu zjistil, že nemůže odvolání stěžovatele vyřídit z důvodu nejasností obsažených ve zprávě o daňové kontrole a z důvodu absence některých podkladů, na které se finanční úřad v této zprávě odvolával,

a proto dopisem ze dne 5. 12. 2006 pozval pracovníky finančního úřadu k osobnímu projednání jednotlivých konkrétních zjištění uvedených ve zprávě o daňové kontrole. Rozsudek Nejvyššího správního soudu, na který se stěžovatel odvolával, se týkal odlišné situace, kdy správce daně konzultuje s nadřízeným správcem daně před vydáním prvostupňového rozhodnutí, které může být následně přezkoumáno právě tímto orgánem. V případě stěžovatele se však jednalo o situaci, kdy již probíhalo odvolací řízení, a v jeho rámci pak může odvolací orgán výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně (§ 50 odst. 3 ZSDP). Pro naplnění cílů odvolacího řízení je nezbytné, aby existovala určitá míra interakce mezi orgánem, jehož rozhodnutí bylo napadeno odvoláním a orgánem, který o tomto opravném prostředku rozhoduje. Pokud tedy odvolací orgán požaduje, se zřetelem na okolnosti případu, po správci daně určité informace, aby mohl kvalifikovaně o podaném odvolání rozhodnout, záleží pouze na jeho uvážení, jaký postup zvolí, zda použije písemnou formu nebo zda upřednostní ústní jednání. Postup zvolený finančním ředitelstvím v tomto případě tedy nebyl nezákonný, a proto je tato jeho stížní námitka nedůvodná.

Stěžovatel rovněž namítal, že finanční orgány postupovaly v rozporu s § 31 odst. 2 ZSDP, pokud nezajistily zachovanou část účetnictví svědkyně H. S. a touto neprovedly důkaz. V této souvislosti poukázal na to, že finanční úřad získal od této svědkyně podklady k přefakturovaným mzdám a finanční ředitelství tak mělo k dispozici důkazy prokazující oprávněnost alespoň části uplatněných daňových nákladů stěžovatele, konkrétně mzdových nákladů zaměstnanců této svědkyně.

Z přípisu finančního úřadu ze 14. 8. 2007, č. j. 166775/07/290931/4342, vyplývá, že získal od svědkyně H. S. určité podklady k přefakturovaným mzdám (seznam zaměstnanců, pracovní smlouvy, docházkové listy, podklady pro výpočet mezd). Za dané situace měly finanční orgány seznámit stěžovatele s touto skutečností a umožnit mu se k věci vyjádřit, případně navrhnout další důkazy na podporu jeho tvrzení. Pokud tak neučinily, porušily zásadu součinnosti. Tato stížní námitka je proto důvodná.

Stížní námitkou, že otázky finančního úřadu při výslechu svědkyně H. S. byly značně nekonkrétní, že finanční úřad nekladal otázky směřující ke zjištění skutečností rozhodujících pro správné vyměření daně a nevyzýval ani svědkyni k zodpovězení celých položených otázek, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť nebyla obsažena v žalobě. Z tohoto důvodu je ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s.ř.s. nepřipustná, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Dále stěžovatel namítal, že krajský soud měl provést důkaz výslechem navržených svědků, neboť ve správním řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav.

Podle § 52 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že krajský soud nemá povinnost provést každý účastníkem navržený důkaz. Pokud by účastník navrhoval důkaz, jež nemá s danou věcí zjevně žádnou souvislost nebo pokud by nebyl schopen ani k výzvě soudu uvést, co konkrétně má být navrženým důkazem, ve vztahu k dané věci, prokázáno, soud nemusí takový důkaz provádět. V takovém případě má však povinnost řádně svůj procesní postup zdůvodnit.

V daném případě krajský soud k návrhům stěžovatele na provedení důkazu výslechem konkrétně označených svědků, reprodukoval bod 44 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze

dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91, a k tomu pouze obecně konstatoval, že podmínky vyplývající z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu nebyly v posuzovaném případě splněny, a tudíž neshledal důvody pro provádění dokazování. Takové vágní odůvodnění má za následek nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Odůvodnění soudního rozhodnutí, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem soud postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Stěžovatel také namítal, že názor krajského soudu, že výslech daňového poradce Ing. Ch. nemusel být finančními orgány proveden, je nesprávný, neboť stěžovatel specifikoval, co mělo být provedením tohoto důkazu prokázáno.

V průběhu ústního jednání dne 16. 5. 2006, byl jednatel stěžovatele Ing. F. V. finančním úřadem opakovaně dotazován, jaké důkazní prostředky či nové skutečnosti mají přinést výsledky navrhovaných svědků (H. S. a Ing. Ch.) ve vztahu k neuznaným nákladům na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Zástupce stěžovatele v této souvislosti uvedl, že svědkyně H.S. by mohla podat vysvětlení k chybějícím dokladům a mohla by dále uvést nějaké skutečnosti nebo doložit doklady k fakturovaným nákladům, které by vedly k vyjasnění sporné fakturace. Protože Ing. Ch. byl daňovým poradcem H. S., lze dovodit, že mohl mít relevantní informace týkající se jejího účetnictví a tyto mohl finančním orgánům sdělit. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tedy závěr krajského soudu, že stěžovatel nespecifikoval, co mělo být výpovědi Ing. Ch. prokázáno, nesprávný, a tato stížní námitka je proto důvodná.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami stěžovatele, které se týkaly povinnosti vést skladovou evidenci, tvrzeného rozporu mezi ustanovením čl. 4.3.1 a 4.3.3. Českého účetního standardu č. 015 a povahy předložené inventarizace k 30. 6. 2004. Krajský soud v této souvislosti citoval příslušná ustanovení Českého účetního standardu a bez dalšího konstatoval, že neshledal vnitřní rozpornost mezi čl. 4.3.1 a 4.3.3 a že stěžovatel v rozporu s Českým účetním standardem nevedl skladovou evidenci. Dále uvedl, že stěžovatel neprokázal ani jiným způsobem, že nákup skladu v částce 541.639,- Kč od H. S. byl daňově účinný výdaj ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, a že se ztotožnil s finančním ředitelstvím, že takovým důkazem není stěžovatelem předložená inventura k 30. 6. 2004. Z odůvodnění napadeného rozsudku tak není vůbec zřejmé, na základě jakých právních úvah dospěl krajský soud k výše uvedeným závěrům. Krajský soud tak nechal zcela bez povšimnutí otázku, zda byl v rozhodné době Český účetní standard obecně závazným právním předpisem, resp. zda měl stěžovatel vůbec povinnost vést skladovou evidenci.

V této souvislosti lze poukázat na to, že Nejvyšší správní soud se již otázkou povinnosti vést skladovou evidenci zabýval, např. v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č.j. 7 Afs 68/2010-174, dostupný na www.nsoud.cz, v němž vyslovil, že zákon o účetnictví, ve znění účinném v předmětném zdaňovací období, tj. v roce 2004, nestanovil účetním jednotkám povinnost vést skladovou evidenci. Povinnost vést skladovou evidenci nestanovila ani prováděcí vyhláška č. 500/2002 Sb., ve znění účinném v předmětném zdaňovací období. Pro zdaňovací období roku 2004 tuto povinnost upravoval pouze Český účetní standard pro podnikatele (č. 015 – zásoby, bod 4.3.3). K závaznosti účetních standardů bylo v tomto rozsudku odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č.j. 1 Afs 111/2009-

97, ve kterém se uvádí, že „[z]ákon o účetnictví, ve znění účinném pro účetní období roku 2004, v § 36 stanoví, že použití standardů účetními jednotkami se považuje za plnění ustanovení o účetních metodách podle tohoto zákona. Účetní jednotky musí dle § 3 zákona o účetnictví účtovat o skutečnostech dle účetních metod, které jsou rozvedeny v § 4 odst. 2 zákona o účetnictví. Účtování dle českých účetních standardů tedy naplňuje povinnost účetní jednotky účtovat dle účetních metod stanovených v zákoně o účetnictví.“ Podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku však není vyloučeno, aby daňový subjekt prokázal jím tvrzené skutečnosti jinak než předložením účetnictví vedeným v souladu s účetními standardy. Bude se jednat o takové důkazní prostředky, které de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Daňový subjekt se tedy mohl v předmětném zdaňovací období od účetních standardů odchýlit, např. tím, že nevedl skladovou evidenci. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na bod 51. zákona č. 304/2008 Sb., kterým bylo s účinností od 1. 1. 2009 novelizováno ust. § 36 odst. 1 zákona o účetnictví. Citované novelizované ustanovení mimo jiné výslovně umožňuje účetním jednotkám odchýlení se od standardů, pokud tím zajistí věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví. I před touto novelizací však účetní jednotky takovou možnost měly. K novelizaci tohoto ustanovení je v důvodové zprávě uvedeno, že „Vydávání Českých účetních standardů (standardů) vychází z historické skutečnosti, kdy byla vydávána pro jednotlivé skupiny účetních jednotek tzv. „Opatření“. Podrobná specifikace (popis) postupů účtování a použití účetních metod účetními jednotkami zajišťuje vyšší míru srozumitelnosti a poznatelnosti pravidel chování při vedení účetnictví. U vybraných účetních jednotek, které poskytují účetní záznamy pro potřeby státu, je za účelem dosažení co nevyšší míry srovnatelnosti účetních výkazů a pro eliminaci možných chyb stanovena bezvýjimečná závaznost standardů. Ostatní účetní jednotky, zejm. podnikatelé zůstávají v režimu možnosti odchylky od standardů, a to v odůvodněných případech.“

Závěrem stěžovatel namítal, že krajský soud při posuzování žalobní námítky, že při zahájení daňové kontroly nebylo postupováno v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, v odůvodnění rozsudku neuvedl žádné argumenty na podporu závěru, že právnické osoby, na rozdíl od osob fyzických, žádnou autonomní sféru nemají, resp. z povahy věcí ani mít nemohou.

Nejvyšší správní soud se závazností právního názoru vysloveného Ústavním soudem v tomto nálezu podrobně zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 26. 10. 2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, publikovaný pod č. 1983/2010 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 3. 12. 2009, č.j. 2 Aps 2/2009-52, publikovaný pod č. 2000/2010 Sb. NSS a v rozsudku ze dne 22. 12. 2009, č.j. 1 Afs 84/2009-90, a vyslovil v těchto rozhodnutích závěr, že krajský soud i Nejvyšší správní soud nemusí mechanicky převzít právní názor obsažený v nálezu Ústavního soudu. Nesmí však opomenout ústavní dimenzi věci a relevantní ústavněprávní výklady Ústavního soudu a musí nabídnout opodstatněné a důkladně vysvětlené důvody, proč se od právního názoru Ústavního soudu odchýlily.

Krajský soud k uvedené žalobní námítce pouze konstatoval, že v posuzované věci se daňová kontrola týkala právnické osoby, zatímco Ústavní soud v citovaném nálezu řešil případ fyzické osoby, přičemž jeho klíčovým argumentem byla obrana proti omezení či narušení autonomní sféry jednotlivce, což z povahy věci zjevně nemůže být právnická, nýbrž pouze fyzická osoba, a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2009, č.j. 2 Aps 2/2009-52. Takovou argumentaci však nelze akceptovat, protože z ní není dostatečně zřejmé, proč se krajský soud odchýlil od názoru vysloveného Ústavním soudem v jeho nálezu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07.“

NSS ve svém rozsudku tedy mj. uvedl: „Z přípisu finančního úřadu ze 14. 8. 2007, č.j. 166775/07/290931/4342, vyplývá, že získal od svědkyně H. S. určité podklady k přefakturovaným mzdám (seznam zaměstnanců, pracovní smlouvy, docházkové listy, podklady pro výpočet mezd). Za dané situace měly finanční orgány seznámit stěžovatele s touto skutečností a umožnit mu se k věci vyjádřit, případně navrhnout další důkazy na podporu jeho tvrzení. Pokud tak neučinily, porušily zásadu součinnosti. Tato stížní námitka je proto důvodná.“ NSS tedy konstatoval, že žalobce s takto provedeným doplněním dokazováním seznámen nebyl. Jak vyplývá z judikatury NSS tak dospěje-li odvolací orgán po doplnění dokazování (§ 50 odst. 3 ZSDP) k jinému právnímu posouzení, než ze kterého vyšel správce daně, seznámí s takovým posouzením řádně a včas daňový subjekt. Z výše uvedeného plyne, že doplnil-li žalovaný dokazování, tak měl žalobce s tímto seznámit a současně ho informovat o jiném právním posouzení tak, aby se žalobce mohl k doplnění dokazování vyjádřit, případně navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení. Žalovaný však takto nepostupoval a předcházející závěr zdejšího soudu proto nebyl správný.

Žalobce v žalobce argumentoval, že při zahájení daňové kontroly nebylo postupováno v souladu s nálezem ze dne 18. 11. 2008, sp.zn. I ÚS 1835/07. K tomu soud uvádí, že předmětný náleze byl překonán stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 8.11.2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11-1. Z něj plyne, že daňové řízení a jednotlivá dílčí oprávnění svěřená správci daně v průběhu daňového řízení se ocitají mezi veřejným zájmem na stanovení a výběru daní na straně jedné a ochranou autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Je povinností správce daně při uplatňování jednotlivých procesních institutů, tedy i při provádění daňové kontroly, postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní procesní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným a v důsledku porušujícím právo na informační autonomii jednotlivce. Za porušení těchto principů a realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu ve smyslu § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost.

S ohledem na to, že NSS shledal řadu žalobních námitek důvodnou a nedostatky daňového řízení není možné zhojit v řízení soudním, zdejší soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci úspěšný, přiznal mu soud ve smyslu § 60 odst. 1, § 110 odst. 2 s.ř.s. náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti. Uložil proto žalovanému, aby žalobci prostřednictvím jeho zástupce uhradil celkem částku 24.292,40 Kč. Tato částka představuje úhradu soudního poplatku ze žaloby, kasační stížnosti 2.000,- Kč, 3.000,- Kč a odměnu za 6 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby, sepis repliky, účast u jednání, sepis kasační stížnosti včetně jejího doplnění a vyjádření k výzvě soudu ze dne 21. 11. 2011) ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), g) odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), a částku k úhradě hotových výdajů za 6 úkonů právní služby ve výši 300,- Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Dále žalobce uplatnil cestovné v celkové výši 1.677,- Kč (§ 13 odst. 1 cit. vyhl.). Právní zástupce žalobce je plátce DPH, a proto bylo nutné celou odměnu zvýšit o 20 % (§ 57 odst. 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 21. 12. 2011

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu